

Byla jsem s našima na procházce

E. Vlasáková v nové knize „znovu ohledává nejbližší terén: postupující dětství žité v neúplné rodině, užaslé rozhlížení po venku, hledání vzorů a nabývání vlastního rozumu, spontánní odmítání špatností, přebírání odpovědnosti... Byla jsem s našima na procházce. Titul jako věta v minulém čase. Ta procházka se ponejvíc konala s maminkou a s nepokrevní tetou Vlastou, v hranicích rodného města Kyjova, s výlety na Vysočinu, odkud zas Vlasta pocházela. Ovšem také s nepřítomným Přemyslem Pittrem, který prostoupil textem. Ne tolik s nenadálým, byť vytouženým návštěvníkem v bytě a na pavlači, panem Karlem Kolouchem. To už víc s pražským redaktorem na odpočinku Ferdinandem Krchem, pamětníkem Milíčova domu. Vypravěčka při tom procházení vyvolává vzpomínku nejen na sousedy v nájemním domě a v okolních ulicích. Rovněž potkává a bere vážně fantomové děje promítané v městském kině, na divadle ji zdejší ochotníci okouzlí operetou. Dívče se drží tety Vlasty a pravidelně se zúčastňuje shromáždění v kostele, na konfirmaci dosud nemá věk. Rovněž svědomitě splňuje základní školní docházku, kde se před tabulí střídají učitelky čím dál víc poplatné komunistům. Zato se tam dobře snáší se svými katolickými spolužačkami, ale ani po sloučení s chlapeckou třídou nevěnuje zatím pozornost spolužákům. A už vůbec ne školitelům ateistické výchovy. Místní muži vpadnou plnou vahou do rukopisu později, ať jako životní opory, nebo slaboši a vyžírkové. Ona je však nesoudí. Svědomitost hodné dcery – v překlenutí doby je také maminkou a babičkou, se finálně projevila v té nejmáňší a nejpřirozenější službě přestárlým našim. To prozatím stačí, nerad bych tu procházku redukoval na figury a trasy. Věřím, že čtenářský zážitek se spolehlivě dostaví. Byla jsem s našima na procházce je přehledný literární útvar, próza členěná na dvě části, propojené jednotou místa i totožností hlavních postav. Rozevřená ve dvou časech vyprávění. Jako první se tu odkrývají vrstvy paměti v příbězích s dílčí pointou, následuje souvislá a bez možnosti úniku zakončená zpráva.” – Jiří Soukup